

Montserrat Espinós, Jordi Permanyer

Aquest article, escrit per encàrrec de la Junta del COBDC, vol ser, no més, un apunt de la trajectòria professional de Pepa Agramunt, redactat per dos companys i amics que havien participat de les seves il·lusions i treballs, com a mostra d'afecte pòstum per compartir amb tots els qui la conegueren.

No ha estat fàcil posar-s'hi. Amb l'emoció i els sentiments alterats, no sabíem com començar a parlar de qui va compartir amistat amb uns quants, feina amb alguns més i professió amb tots. Intentarem fer un breu esbós dels dos darrers aspectes. Creiem que per a tots restarà inesborrable la seva imatge: noia de faccions i rostre bruns i de vitalitat desbordant.

L'any 1983, Pepa Agramunt va iniciar, a la Biblioteca del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya, una trajectòria professional intensa i satisfactòria. Hi arribava després d'haver tingut una bona experiència de cinc anys treballant com a tècnica auxiliar a la Biblioteca de Sant Pau de la Xarxa de Biblioteques de la Diputació de Barcelona, on el contacte amb el públic li havia donat aquella preocupació que, en tot moment, va portar amb ella: treballar pensant sempre en els usuaris, reals o potencials. En tots els llocs i les responsabilitats que més endavant va desenvolupar, mai no va oblidar quin era l'objectiu de la seva feina: servir els usuaris.

Com dèiem, va començar a treballar com a bibliotecària a la Biblioteca del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Aquella etapa breu —un any, aproximadament—, sempre la recordava amb complaença, per l'equip de persones amb qui va col·laborar i pel tracte amb el públic especialitzat. La seva trajectòria, però, va portar-la un altre cop a la institució on havia començat: la Diputació de Barcelona.

Va estar al departament de catalogació de la Biblioteca de Catalunya, però no tardà gaire a entrar en el que aleshores es deia la "Central de Biblioteques Populars", també com a catalogadora. Aquesta primera dedicació la va especialitzar en les tasques de processament tècnic, amb les quals sempre va continuar vinculada.

Montserrat Espinós. Biblioteca de la Universitat Pompeu Fabra
Jordi Permanyer. Servei de Biblioteques de la Diputació de Barcelona

La primera recaiguda important de la seva malaltia, que s'havia manifestat per primer cop a finals dels anys setanta, la va deixar apartada de la feina durant un any –entre el 1986 i el 1987– i va coincidir amb el moment d'inici de canvis en aquella unitat. El seu retorn a l'activitat diària va ser amb més empena que mai.

En aquell any 1987, la Diputació de Barcelona emprèn un procés de renovació i modernització de les biblioteques de la Xarxa i de reestructuració dels serveis centrals de suport. El procés parteix d'una voluntat política i vol tenir un abast global per a l'actuació en tot el sistema bibliotecari. Aquests aires de renovació van generar un ambient de gran il·lusió i d'entusiasme entre les persones implicades en el projecte i unes importants expectatives en el conjunt de la professió.

En aquesta nova etapa, Pepa Agramunt fa una doble tasca: d'una banda, és responsable de la catalogació centralitzada de les biblioteques i, de l'altra, participa en l'elaboració del projecte d'automatització de la Xarxa de Biblioteques i dels seus serveis de suport.¹ Projecte ambiciós que, probablement, és l'element visible més important d'aquesta renovació total i absoluta de la imatge i de la realitat dels serveis bibliotecaris, amb una visió decidida de servei als ciutadans.

Així doncs, els finals dels vuitanta va ser un període transcendental per al futur de les biblioteques públiques. El pas del temps ho ha corroborat: dotze anys més tard el projecte que aleshores es va iniciar continua tenint solidesa i validesa. La seva aportació va ser una aportació tècnica al servei d'un projecte polític de gran abast i la seva dedicació va ser rigorosa i entusiasta alhora.

Establir una bona base tècnica, unes estructures sòlides, en què basar el creixement i la millora del sistema bibliotecari de la província de Barcelona era una acció prioritària. L'automatització de les biblioteques de la Xarxa n'és la concreció. En aquest sentit, a l'estiu del 1989, la Diputació va prendre l'acord de comprar el sistema de gestió de biblioteques VTLS. Pepa Agramunt va assumir la responsabilitat de l'adaptació del programa al sistema normatiu català i el posterior desenvolupament i aplicació a les necessitats concretes del Servei de Biblioteques. El treball d'aquell període va ser dur i intens. Ella en cap moment no va defallir ni va perdre de vista l'objectiu final.

El coneixement dels sistemes d'automatització i l'experiència en l'aplicació VTLS la van portar, en nom de la Diputació, a relacionar-se

1. Pepa Agramunt, Jordi Permanyer, Núria Pi i Antoni Cortés. "Aladí o la informatització d'una xarxa de biblioteques: descripció i pautes per a la selecció d'un sistema informàtic". *Item*, núm. 6-7 (1990), p. 9-36.

amb una sèrie d'institucions –principalment universitats catalanes– que es trobaven en processos semblants d'implementació d'aquesta mateixa aplicació en les seves biblioteques. La relació va ser sempre de col·laboració, de suport tècnic, d'ajuda, de cerca de solucions comunes als problemes que sorgien, amb una actitud discreta però activa i impulsadora a la vegada.

Després d'aquest període preparatori, l'any 1990, s'inicia la nova etapa de la Xarxa amb la posada en marxa del sistema automatitzat, la creació del catàleg col·lectiu i la inauguració de la primera biblioteca automatitzada, la biblioteca Joan Miró de Barcelona. A partir d'aquell moment, Pepa Agramunt té diferents responsabilitats en el Servei de Biblioteques. Fins al 1996 és cap de la Unitat d'Aplicacions Informàtiques, amb la missió de fer el seguiment dels processos informàtics, assegurar el creixement del nombre de biblioteques automatitzades i promoure la introducció de nous serveis tecnològics per a les biblioteques.

A partir del 1996, i com a resultat d'una reestructuració del Servei de Biblioteques, passa a ocupar la plaça –de nova creació– de cap de la Secció de Processos Tècnics. Es posen sota la seva tutela tots els treballs tècnics de suport a les biblioteques que es duen a terme en el Servei, la qual cosa li permet continuar vinculada als processos de desenvolupament informàtic i tecnològic, alhora que amplia les seves funcions amb la responsabilitat sobre la selecció i l'adquisició del fons documental, el control i la millora del catàleg col·lectiu, i altres serveis de suport. Des d'aquest nou càrrec, va dur a terme una reorganització dels diferents departaments tècnics de la seva responsabilitat, amb l'objectiu de millorar-ne la coordinació i d'oferir uns serveis que responguessin a un nivell més alt de qualitat i d'exigència.

En tots aquests anys, una de les seves dedicacions, i preocupacions, prioritàries és la formació del personal –tant el de la “Central” com el de les biblioteques– en les noves eines i en el nou entorn que aquestes comporten. No va estalviar esforços ni energia per tal que aquesta formació fos fructífera, convençuda com estava que era la garantia per a l'èxit del projecte.

A nivell associatiu, i com a professional col·legiada al COBDC, també va tenir un paper actiu i participatiu. La seva aportació intel·lectual i tècnica a la professió més destacada va ser la de ser membre del Consell de redacció d'aquesta revista *Item*, de 1995 a 1998.

L'any 1997 torna a patir una recaiguda en la seva afecció, que la manté separada de la feina per un període superior a un any. Aquest cop, però, tot i tornar a treballar amb plena dedicació i eficiència, no va su-

perar completament les seqüeles de la malaltia. L'estiu del 2000 s'accentua de nou la seva dolència, precipitant-se en un inesperat desenllaç. Va morir el dia 31 d'agost.

L'actuació professional de Pepa Agramunt pren tot el sentit dins del context més ampli de la iniciativa de millora i de desenvolupament de les biblioteques públiques a Catalunya en els últims deu anys. En aquest marc d'actuació, cada una de les seves aportacions, per petites que siguin, prenen una importància cabdal. No es podrà explicar aquest procés sense fer menció de l'aportació fonamental d'algunes persones que hi van intervenir. La Pepa en va ser una.

El seu desbordament d'entusiasme i de calidesa humana, combinats amb el rigor professional, són, probablement, per als qui la vam conèixer, els trets personals que més recordarem.